

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
2.
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 19 april 2012 in zaken nrs. 12/10648 en 12/10684 in de
gedingen tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 26 maart 2012 heeft de minister de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten (hierna: het terugkeerbesluit) en tegen hem een inreisverbod uitgevaardigd. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2012 heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, voor zover dit is gericht tegen het terugkeerbesluit, het terugkeerbesluit vernietigd en het beroep, voor zover gericht tegen het inreisverbod, niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdeling en de minister hoger beroep ingesteld. Deze hogerberoepschriften zijn aangehecht.

De vreemdeling en de minister hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

In het hoger beroep van de minister

1. De minister klaagt in de enige grief dat de rechtbank in de aangevallen uitspraak niet heeft onderkend, dat het terugkeerbesluit van 26 maart 2012 het terugkeerbesluit van 28 februari 2012 wijzigt, voor zover het de vertrektermijn betreft. De rechtbank heeft volgens de minister evenmin onderkend dat het besluit van 26 maart 2012, gelezen in samenhang met het besluit van 28 februari 2012, een kennisgeving als bedoeld in artikel 62a, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) inhoudt, zodat de vreemdeling ingevolge artikel 75, aanhef en onder c, van de Vw 2000 terecht beroep heeft ingesteld. De rechtbank heeft het terugkeerbesluit van 26 maart 2012 derhalve ten onrechte vernietigd en het beroepschrift van de vreemdeling, voor zover gericht tegen het inreisverbod, ten onrechte ter behandeling als bezwaarschrift aan hem doorgezonden, aldus de minister.

2. Ingevolge artikel 6:15, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) wordt het bezwaar- of beroepschrift, indien het bij een onbevoegd bestuursorgaan of bij een onbevoegde administratieve rechter wordt ingediend, nadat daarop de datum van ontvangst is aangetekend, zo spoedig mogelijk doorgezonden aan het bevoegde orgaan, onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de afzender.

Ingevolge het tweede lid is het eerste lid van overeenkomstige toepassing indien in plaats van een bezwaarschrift een beroepschrift is ingediend of omgekeerd.

Ingevolge artikel 62, eerste lid, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, dient de vreemdeling, nadat tegen hem een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, Nederland uit eigen beweging binnen vier weken te verlaten.

Ingevolge artikel 62a, eerste lid, stelt de minister de vreemdeling, niet zijnde gemeenschapsonderdaan, die niet of niet langer rechtmatig verblijf heeft, schriftelijk in kennis van de verplichting Nederland uit eigen beweging te verlaten en van de termijn waarbinnen hij aan die verplichting moet voldoen, tenzij:

- a. reeds eerder een terugkeerbesluit tegen de vreemdeling is uitgevaardigd en aan de daaruit voortvloeiende terugkeerverplichting niet is voldaan,
- b. de vreemdeling in bezit is van een door een andere lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of andere toestemming tot verblijf, of
- c. de vreemdeling door een andere lidstaat van de Europese Unie wordt teruggenomen op grond van een op 13 januari 2009 geldende bilaterale of multilaterale overeenkomst of regeling.

Ingevolge het tweede lid geldt de kennisgeving, bedoeld in het eerste lid, als terugkeerbesluit en kan deze tevens een inreisverbod inhouden.

Ingevolge artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder b, vaardigt de minister een inreisverbod uit tegen de vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 niet van toepassing is en die Nederland niet uit eigen beweging binnen de daarvoor geldende termijn heeft verlaten, in welk laatste geval het inreisverbod slechts door middel van een zelfstandige beschikking wordt uitgevaardigd dan wel een beschikking die mede strekt tot wijziging van het reeds gegeven terugkeerbesluit.

Ingevolge artikel 75, aanhef en onder c, kan in afwijking van artikel 7:1 van de Awb geen bezwaar worden gemaakt tegen een beschikking die een kennisgeving inhoudt overeenkomstig artikel 62a, tweede lid.

3. De vreemdeling heeft op 15 september 2011 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 28 februari 2012 is deze aanvraag afgewezen. In dat besluit is onder het opschrift "Rechtsgevolgen van deze beschikking" vermeld dat de afwijzing van de aanvraag van de vreemdeling de rechtsgevolgen heeft, opgesomd in artikel 45 van de Vw 2000, hetgeen onder meer inhoudt dat de vreemdeling met ingang van de dag waarop de beroepstermijn is verstreken niet langer rechtmatig in Nederland verblijft. Voorts is daarin vermeld dat het besluit tevens wordt aangemerkt als terugkeerbesluit. De vreemdeling dient Nederland te verlaten voor het einde van de beroepstermijn, bij gebreke waarvan hij kan worden uitgezet. Indien de vreemdeling tijdig beroep instelt tegen dit besluit, worden ingevolge artikel 82, eerste lid, van de Vw 2000 de genoemde rechtsgevolgen opgeschort.

Bij besluit van 26 maart 2012 heeft de minister de vreemdeling opgedragen de Europese Unie onmiddellijk te verlaten en jegens hem een inreisverbod uitgevaardigd.

4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 15 juni 2012 in zaak nr. 201203301/1/V3, www.raadvanstate.nl) moet, voor zover in een terugkeerbesluit alsmede in de artikelen 62, eerste lid, en 62a, eerste lid, aanhef, van de Vw 2000 wordt gesproken van "Nederland", dit worden gelezen als "een land dat lid is van de Europese Unie dan wel voor de toepassing van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te

bepalen, welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend met een lidstaat van de Europese Unie is gelijk te stellen".

5. Op 26 maart 2012 was de in het besluit van 28 februari 2012 gestelde vertrektermijn van vier weken nog niet verstreken. Met de in het besluit van 26 maart 2012 gedane mededeling onmiddellijk de Europese Unie te verlaten, is die termijn verkort, zodat de mededeling in het besluit van 26 maart 2012 in zoverre op rechtsgevolg is gericht. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat het terugkeerbesluit ten overvloede is genomen en ten onrechte dit besluit vernietigd.

6. Hieruit volgt dat het besluit van 26 maart 2012 een kennisgeving, als bedoeld in artikel 62a, tweede lid, van de Vw 2000 inhoudt.

Tegen dit besluit stond ingevolge artikel 75, aanhef en onder c, van de Vw 2000 rechtstreeks beroep open. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat het beroep van de vreemdeling, voor zover gericht tegen het inreisverbod, niet-ontvankelijk is en dat het beroepschrift met toepassing van artikel 6:15, eerste (lees: tweede) lid, van de Awb ter behandeling als bezwaarschrift aan de minister diende te worden doorgezonden.

7. De grief slaagt.

8. Het hoger beroep van de minister is kennelijk gegrond.

In het hoger beroep van de vreemdeling

9. In de enige grief klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn beroep, voor zover gericht tegen het inreisverbod, niet-ontvankelijk is op grond waarvan zij het beroepschrift ter behandeling als bezwaarschrift aan de minister heeft doorgezonden.

10. Uit hetgeen onder 5 is overwogen, volgt dat de grief slaagt.

11. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk gegrond.

12. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd, voor zover de rechtbank het beroep, gericht tegen het terugkeerbesluit, gegrond heeft verklaard, het terugkeerbesluit heeft vernietigd en het beroep, voor zover gericht tegen het inreisverbod, niet-ontvankelijk heeft verklaard. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 55, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

13. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart de hoger beroepen gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 19 april 2012 in zaken nrs. 12/10648 en 12/10684, voor zover hierin het beroep tegen het terugkeerbesluit gegrond is verklaard, dat besluit is vernietigd en het beroep, voor zover gericht tegen het inreisverbod, niet-ontvankelijk is verklaard;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 874,00 (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

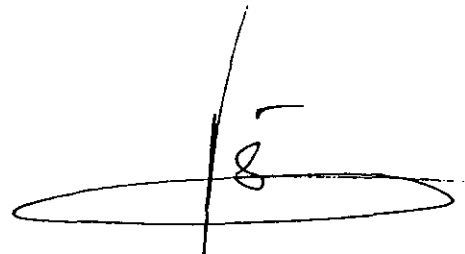
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 oktober 2012

53-699.

Verzonden: 9 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser